

Regionálne Trampské Združenie - Pezinok

Malokarpatský občasník

ročník 6

2/2014

Veľká rieka - Západ slnka nad Dunajom

Zdenko „BRČKO“ dočkal

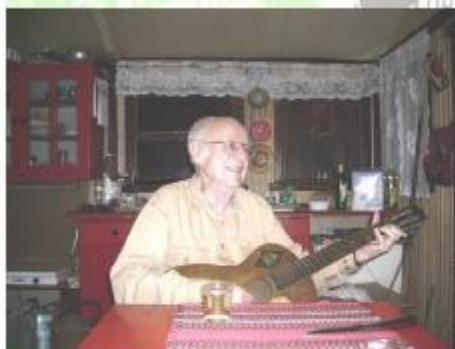

* 9. júla 1925 – † 9. apríla 2014

Opustil nás navždy vo veku nedožitých osemdesiatdeväť rokov, člen bratislavskej trampskej osady „Zálesak“ založenej v roku 1940. Aktívny v odboji počas druhej svetovej vojny, redaktor rozhlasu a televízie, zberateľ a spracovateľ dejín trampingu na Slovensku, autor – vydavateľ historickej zbierky dejín slovenského trampingu

„Údolia nestíchlí“. Spoluzakladateľ bratislavského Tramp

clubu, neskôr jeho šerifom a v posledných rokoch čestným „Old šerifom“. Od júla 1992 vydavateľom Trampského spravodaja, ktorý redigoval a vydával pre účely Tramp clubu Bratislava, ktorého popularita

vzrástla až na toľko, že záujem oň je nielen v bezpomlčkovom Česko Slovensku aj v zámorí (Austrália, Kanada, USA). Jeho posledným redigovaným číslom bol práve tohtoročný marcový Trampský spravodaj, na ktorom pochválil titulnú stránku s rodinkou kačiek.

Jeho kapitola trampského života sa uzatvorila na 88 strane a 212. riadku. Rozlúčili sme sa s ním 16.4.2014 o 15:15 hodine v bratislavskom krematóriu. V Tramp clube Bratislava sme si jeho odchod pripomenuli pietnou spomienkou v posledný aprílový utorok. Pripomeňme si ho jeho vlastnoručne zapísanou myšlienkou z osadného zápisníka z roku 1945.

Jisté je, že to čo jsme dosud prožili dalo nám pevný základ, na němž můžeme všichni začít stavět opět novou a lepší budoucnost. Ty události přispěli k našim zkušenostem a mnoho změnili. I nás. Jen jedno zůstalo nezměněno. Naše láska k přírodě a lesům. Náš trampský duch. To je v nás stále. To nebyla jen chvilková záliba mládí, z které člověk vyroste. Z toho sa nedá vyrůst – naopak, to roste s námi. My tomu všemu zůstávame věrni a tou cestou půjdeme dále. Víme, že nás nesklame. Brčko.

Čeť jeho pamiatke!

RTZ Pezinok

Obrázky z dějin národa trampského po Druhé světové válce.

Druhé pokračovanie.

Původně jsem si myslel, že to bude jednoduché – vždyť ten smíchovský rohák

s hospodou, které se říkalo U Tučků, ale nejspíš se jmenovala nějak jinak, vidím jako dnes! A tak jsem si našel na internetu plán Prahy, abych pro případnou pamětní desku (V TÉTO RESTAURACI SEDÁVAL KAPITÁN KID) barák správně lokalizoval. Leč chyba lávky! Tam, kde si tu hospodu představuju, je proti parku nějaký šílený hotel s internacionálním názvem KINSKY GARDEN – a to hospoda U Tučků být nemůže, protože ta byla přímo na rohu Holečkovy a nějaké jiné... (Zvedám telefon a volám Jarku Čapkovou.) A je jasno: Bylo to ještě o roh výš, ale ten roh později zastavěli, takřka naproti

Národopisnému muzeu v Letohrádku Kinských. Jak člověku ta paměť vynechává... No jo, sakra – je to přece už pětapadesát let!

Jednou jsem se někde dočetl, že tam chodíval i mladičkový Marko Čermák a obdivně naslouchal Barbíkovu, Saharovu – ba dokonce i mému banju, ač jsem na ně tenkrát prdlajs uměl; vlastně ani nevím, kolik toho uměli Barbík s Johnnym Saharou, ale obávám se, že jsme všichni na banjo hráli tak trochu jako trsátkem na kytaru, jen s tenorovými (možná) hmaty... a k tomu jsme ovšem navíc provozovali neumělé „vybrnkávání“, které mělo oproti témuž na kytaru jednu velkou výhodu: Bylo totiž dobře slyšet i v hospodě! (Tomu „vybrnkávání“ se nedivte, tehdy se neříkalo „sólovat“. Jedna kytara prostě hrála doprovod a druhá vybrnkávala, přičemž takový „vybrnkávač“ byl vzácný a žádaný!)

Když jsem k Tučkům jel s klukama poprvé, ještě jsem banjo neměl, jen jsem o něm tiše snil díky Georgi Formbymu, tomu srandistovi z poválečných anglických hudebních komedií. Jeho banjo nezvykle sólovalo, hrálo v akordech hlavní melodii – a celičkový bigband mu k tomu dělal spodek... Ale jak to ten chlápek dělal, na to jsme tehdy nepřišli.

Nemůžu pominout, že kromě Tučkárný samozřejmě v Praze existovala řada dalších hospod, kde se v jistých předem určených dnech slézali trampové. Poznal jsem jich několik, byly si navzájem podobné, lišily se snad jen v úrovni trampských štamgastů. Například ke Kalendům, kam chodil Jára Mottl, Jarda Štercl a snad i Ztracenka, prostý čundrák na pivo nešel – a když omylem ano, seděl kdesi v koutku a nábožně sledoval povedené kousky domácích klasiků,

přičemž na něj se pohlíželo tak trochu jako na „co to žere, kde to spí“. Obávám se, že se na mě vzápětí někdo z pamětníků vrhne s pěnou u úst, ale já už přece hned na začátku prohlásil, že jde o čistě můj subjektivní pohled! A propos – o těch dalších hospodách se vlastně zmiňuju proto, že jsem v žádné z nich nepotkal pozdějšího virtuóza formbyovského uke-banja Frantu Turka; poprvé jsem ho slyšel až z nahrávek K. T. O. (Posázavský Dan, Shady Lady...) a naživo viděl až koncem 60. let. A s dalším formbyovským banjistou Vikim z Indiga jsem se setkal až v 70. letech v Malostranské Besedě. Ale to bylo možná proto, že jsem v roce 1959 odešel z Prahy do Liberce. U Tučků jsem si zpočátku připadal jako v normální narvané hospodě; ale vzápětí jsem zjistil, že příchozí musí obejít stoly a na každý bouchnout pěstí, což nahrazovalo osobní pozdrav všem. Potom mě kamarádi upozornili za a) na tupláky a jak se z nich pije, a za b) na různé místní uznávané veličiny – tak například hned v rohu výčepu seděli u stolu pod osadní vlajčičkou manželé Koukalovi, jinak duo Zelený kruh. Přiznávám, že jsem z nich brzy byl poněkud rozpačitý... Ne že by byli neuměli. Naopak – Tony hrál na kytaru s typicky trampskými palcovými basy (prásk, prásk, prásk...) a Anděla byla se svým mezzosopránem nepřeslechnutelná (někteří kamarádi jí už tenkrát přezdívali Siréna). Jenže – a to i u stolu v hospodě – si nasazovali jakousi radostnou masku. Tony se při zpěvu rozhlížel na všechny strany s neodolatelným úsměvem všeobjímajícího kamarádství a Anděla pěla jako o život s jasným vědomím, že na její ječák nikdo nemá. A když nasadili s rozjezdem „Ooo-saaa-daa sta-rá je naše máma...“ jediné oko jejich vrstevníků nezůstalo suché a onen rozjásaný úsměv jako by se rozhostil po celé partě kolem stolu Zeleného kruhu jako kolektivní úsměv kočky Šklíby, který ještě dlouho visel v prostoru, když doznělo poslední ŠRUM. Ale tehdy to tak prostě bylo – později jsem se s podobným přístupem setkal i u Červánku, a to jak u osadního sboru, tak pozdějšího dua – a stejně tak i u jednotlivců. Tak třeba když mně a mé tehdejší kamarádce ve srubu na Osadě Zapomenutých přehrával Arnošt Mošna-Hamlet ještě nehotové Svatojánské proudy, tvářil se stejně – ačkoli kromě nás dvou tam žádné publikum nebylo! A vzpomenu-li na Krist'áka – do jisté míry odchovance generace „Tučkárny“ – totéž naordinoval jak Mohykánům (od nichž to spolu se sólovým pěvcem Láďou Bartákem do jisté míry převzali Scarabeové) tak i ještě v 70. letech Schovankám, které házely do lidí zuby i při ubohé Rose Connelly... Až další generace, která už pod vlivem starých „klasiků“ nevyrůstala, se toho rádoby „profesionálního“ (a přitom vlastně šíleně amatérského) nešvaru zbavila... Když na to vzpomínám, napadá mě, kdo se tak tehdy při zpěvu nechoval: Eva Olmerová. Ta ovšem – byť trampka, kamarádka – byla už tehdy skutečná profesionálka. Ještě vás to baví? Jestli ne, nemusíte to číst. Bohužel si moc dobře uvědomuju, jak jsem rozvláčný a přitom zoufale

stručný...! Takže dál tím panoptikem: Ten, s nímž kolektivní úsměv ani nehnul, byl muž ostře řezaný a ostře vyřezávající. Čtenáři mých finkovek ho znají jako Karyho a taky se mu tak říkalo i U Tučků – jen nevím, jak se přesně psal. Byl to prostě indián a vyřezával a vypilovával jehlovými pilníčky z broskvových pecek klasické zasmušilé rudochy v péroových čelenkách (takového namaloval i Mirek Dušín na zeď klubovny), které holky nosily buď na krku nebo jako náušnice. Později jsem ho poznal i na různých vandrech, kde se většinou plížil kolem a překvapoval svou neviditelností... Jeden starší kamarád byl ke mně vlídný; říkalo se mu Žoržík. Fakt je, že neobtěžoval – ne proto, že to tenkrát ještě bylo trestné, ale protože byl slušný. U Tučků se samozřejmě tu i tam objevili i Standa Bílý, Hamlet, Pepa Braun-Buřt i další „dechničkáři“, ale já je tehdy nezaregistroval. Bylo toho na mě moc. Pak mě někomu představovali, všiml jsem si hlavně jeho sportovního pepita-saka a toho, že měl na kytaru géčko o oktávu výš – já povídám „Kid“ a on „Dědek“, podali jsme si ruce a on se vzápětí zeptal: „Ty nezdravíš...?!“ (Kluci mě neupozornili a já tehle shakehand s přehmátnutím na palec skutečně neznal – nezmínili se mi o něm ani trampové, které jsem poznal na vojně či ještě před ní, ba ani pro mě už legendární Tom a Shorty... Nevím, proč tomu tak bylo, a jestli se snad takhle dřív trampové nezdravili.) Pochopil jsem a od toho okamžiku jsem samozřejmě zdravil! Skutečné jméno Dědka jsem se nedověděl a nevím, proč měl právě tuhle přezdívku; myslím, že nebyl o moc starší než já. Pozval nás na slezinu na Vyšehrad, kde jsem poprvé slyšel Dechničku s jejich parodiemi (Plují lodi do Zbraslavi nebo Vlachovku), ale hlavně Olmerčino Saint Louis Blues... Trampové na tuhle melodii zpívali: Sejntlujský močál pod nohou uhýbá, kdo tamtudy jde, ten milou nelíbá... (snad to byl text Josefa Kainara).

Dál jsem si u Tučků nemohl nevšimnout dvou drsných mladých amazonek, Maky a Boxerky, ostříhaných na ježka, a pak Johnnyho, pro čepici „rommelku“ řečeného Sahara; měl zvláštní, prý anglické banjo s plechovou ozvučnicí... a potom Barbíka; říkalo se mu taky Barbidor, případně Barbidon, a já dodnes nevím, co bylo správné; taky nevím, jaké měl banjo, ale on vedl U Tučků tu „modernější“ linku tramské muziky, už tak trochu country music, kterou jsme slyšeli ve vysílání pro americké vojáky na stanicích Radio Luxembourg a mnichovské A. F. N. Barbík snad dokonce sám napsal ten kouzelný text: Sjíždím z hor do údolí, kde hučí Tenesé, touha má mě, Zuzano, až k tobě donese..., nad nímž jsem se tehdy pozastavil, věda, že Tennessee se čte Tenesí. To bylo mé další prokletí: byl jsem dost sečtělý, navíc jsem do té doby hrál už osm let na kytaru hlavně V+W+J a taky to, čemu se dnes říká pop music, takže jsem byl zvyklý na jistou úroveň textů, kterou některé věkovité tramské písně postrádaly. Dalo by se jistě připustit, že byt' neumělé, přesto tryskaly ze srdcí

prostých trampských veršotepců, jakýchsi lidových básníků, poetů... Tak třeba Koukalovi zpívali (na melodii Rodného údolí): Vysoko na horách na ranči malém / žije ten starý tatíček můj / šediny pokryly jeho hlavu / to je ten starý tatíček můj... Nevím, kdo to složil, dnešnímu trampovi to musí připadat komické, ne-li přímo srandovní; mně to připadalo blbé už tenkrát před pětapadesáti lety, stejně jako jsem už tehdy zaváhal nad původností melodie Bessie, která se mi zdála být víc než podobná pochodu V+W+J Hej, rup. Bohužel tyhle začátky U Tučků kromě potěšení z objevu jakéhosi nového světa do mě zasely i pochyby o jeho „pravosti“ či „skutečnosti“ – a celá léta, kdy jsem se poctivě snažil být trampem, se mi ty pochyby znova a znova vracely... A že jsem – a nejspíš vždycky budu – v tomhle všem jaksi „mimo“ mi po asi třetí či čtvrté návštěvě hospody U Tučků potvrdil Tony Koukal, když jsem mu čistě mezi námi dvěma před hospodou zahrál svou vlastně první trampskou píseň. Zkusil jsem to jenom tak, co to udělá – jestli by ji třeba nechtěli zpívat... „No promiň, člověče,“ reagoval na ni znechuceně Tony, „to je přece nějaký jazz, ne?!“ Píseň se jmenuje Když je život otrava a nahrál jsem ji na CD Tempo di kůň; sud'ťe sami, kamarádi!

Ale abych nezapomněl – zvu vás na potlach... Příště!

Kapitán Kid

1955. Neděle na zastávce ČSD v Mirošovicích. T. O. Blue White Star před návratem domů. Zleva: Tex, Shorty, šerif Pedro, Kapitán Kid, Charlie. Dan fotí.

Prevzaté z Trampského magazínu .cz

Trampská osada Zlatá líška Rača – 1963

Malé Karpaty od dávna lákali trampov z Bratislavy a širokého okolia svojimi tichými miestami a príťažlivou prírodou. S kamarátmi sa tu stretávala a trampovala partia kamarátov z Rače, ktorá sa dohodla, že si nájde svoje miesto - flek a založia si spolu trampskú osadu.

Bolo to 18.4.1963, keď si našli toto svoje pekné miesto - táborisko pri potoku pretekajúcom na pokraji Račanských lesov, Račanmi nazývaného Bajzdrica, avšak s názvom na mapách Vydrica. Tu si v tento deň založili trampskú osadu Zlatá líška. Členovia osady pri preberaní osadného odznaku skladali prísahu svojej osade a na stožiar sa po prvý raz vztýčila osadná vlajka. Pri tomto slávnostnom obrade ich bolo dvanásť kamarátov, ktorí sa navzájom prezývali trampskými menami - Čaja, Ešus, Žalud', Rocco, Brdo, Mono, Lajoš, Fola, Cvalík, Papagáj a Nácko. Za šerifa bol zvolený Čaja. Od tých čias chodia na svoj flek, ktorý si nazvali „Škvrna“. Postavili si tu podsady pre stany a prístrešok. V zimných mesiacoch chodili do zrubov na Košariská, alebo na chatu Cementár, kde sa vždy dobre cítili. Zúčastňovali sa i na mnohých potlachochoch v račianskych horách i mimo nich.

Rok po založení osady, 5. septembra 1964 boli na prvom potlachu. Usporiadateľmi bola trampská osada Rodrigo a trampská osada Netopier na Pasekách. V tom roku istom 17. októbra 1964 boli na potlachu trampskej osady Granada, ktorý sa uskutočnil na Pánovej lúke. V roku 1965 usporiadali potlach 17. apríla na Campe „Totem“ aj trampské osady Biely netopier a trampská osada Šedý vlk. Na týchto potlachochoch sa kamaráti zo Zlatej líšky zapájali do rôznych súťaží, ako hod nožom a sekerou, stavanie stanov, lukostrelba a iné. V júli 1965 boli na svojom prvom „veľkom vandri“ na Morave v Čechách a údolí rieky Sázavy. Tu spoznali mnoho trampov, s ktorými prežili príjemné večery pri vatre v dobrej nálade. Ich trampské pesničky ich zaujali a na týchto miestach sa ich chlapci z osady naučili hrať. V roku 1965 chodili i na trampské sleziny na Slamenú búdu a na Kamzík vždy v prvú stredu v mesiaci. V tom istom roku 9. a 10. júla sa zúčastnili na potlachu

na campe „Totem“, ktorý usporiadali trampske osady Kondor a Jaguár. Na jeseň odišiel slúžiť vlasti šerif osady Čája a za nového šerifa osady bol zvolený Ešus. V tomto roku opustili osadu kamaráti Nácko a Brdo a pribrali do osady kamarátov Dejviho, Emánka a Košku.

V roku 1967 osadu pozvali 7. - 8. mája na potlach do Ivanky pri Dunaji, ktorý usporiadala trampska osada Albatros. Tu súťažili v indiánskom a trampskom trojboji a tiež v osadnom speve. V tom istom roku 10. júna boli ešte na potlachu trampskej osady Manila, ktorá na Pasekách oslavovala 20. výročie svojho založenia. Leto bolo v znamení dlhého vandru po Morave - Brnianska priehrada, Praha, Zruč nad Sázavou a Výškov. Bol to vander dlhý a plný pekných zážitkov. Vo Výškove na Malé Hané sa zúčastnili na potlachu Trampskej osady Kamarádi.

Po svojom výročnom potlachu v roku 1968 prijali pozvanie na potlach v Lanžhote, ktorý usporiadala tamojšia trampska osada Rychlý blesk. V máji sa zúčastnili na ďalšom potlachu v Ivanke pri Dunaji, kde ich pozvala trampska osada Estacado. V júni 1968 potlach na Pasekách robila trampska osada Utah, ktorá tu slávila 30. výročie založenia. Prišiel smutný august 1968, ktorý mal aj na nich určitý vplyv. Trampovať však neprestali, i keď sa obávali, že vojaci si ich pomýlia s niekým iným. Preto aj táborový oheň nehorel tak veselo ako vždy predtým. Keď začuli hukot lietadiel, oheň tlmili a aj gitara hrala potichšie.

V tomto období dostali pozvánku na výročný potlach trampskej osady Tornádo do Heroltíc pri Brne, ktorý sa konal v septembri 1968 na ostrove pri Šárke. Tu sa zúčastnili iba traja - Mono, Lajo a Ešus. Atmosféra bola výnimočná, do večerných súťaží bolo počuť vzdialenú strelbu.

Viac kamarátov z osady v tomto čase odišlo na Zelený vander. Tí, ktorí zostali doma, chodili na chatu Trucka nad Pajštúnom. Začiatkom sedemdesiatych rokov osadníci zo Zlatej líšky najmä Mono, Lajo a Emánek, spolu s inými kamarátmi, najmä Deminom chodievali na chatu nazývanú Trucka. Táto chata leží nad dolnou časťou Prepadlého údolia, približne na pol ceste medzi Medenými hámrami a Košariskami a cesta k nej odbočuje z Podrejdu. Vlastne stojí vysoko nad kaňonom Borinského potoka, nad jeho pravým západným brehom, neďaleko miest, kde sa končí jazva, čo povyše Medených Hámrov zostala po starom kameňolome stupavskej cementárne. Pôvodne túto chatku tu postavili ešte voľakedy v päťdesiatych rokoch poľovníci a tí jej dali aj toto čudné meno. Bola to skupinka, čo sa pre čosi povadila so svojou širšou poľovníckou partiou. Prestala chodiť na jej starú drevenú chatu na Košariskách a postavili si vyššie novú, neveľmi vzhľadnú búdu - na truc! Chatu napokon trampí, ktorí tu boli častými hosťami, od poľovníkov úplne prevzali. Iba že im začala byť malá. Tak k nej pristavali ďalšiu miestnosť, ale už peknú zrubovú. Vznikol tak zlepenec, ktorý sa im nemohol veľmi páčiť a navyše pôvodná

chatka značne schátrala. Nuž ju strhli a k prístavbe pristavali novú prednú miestnosť aj s verandou.

Po návrate kamarátov z vojenčiny začali opäť trampovať na ich fleku "Škvrna". V tomto čase si kamaráti z osady začali zakladať svoje rodiny a na trampovanie zostalo menej času. Avšak aj napriek tomu sa schádzali každú prvú stredu v mesiaci na búde u Lajoša, alebo u Ešusa v pivnici. Po dlhšom čase v roku 1973 sa vybrali na potlach do Ivanky pri Dunaji, kde ich pozvala trampska osada Estacado. V roku 1975 boli do osady prijatí Bomi a Lafo. 13. výročie založenia osady oslávili v apríli v roku 1976 spolu s pozvanými trampami na osadnom fleku. V roku 1978 oslávili 15. výročie založenia osady a to opäť v apríli. Bolo však veľmi zlé, upršané počasie a oslava bola zmoknutá na zablatenom fleku. V roku 1981 sa nad osadou rozprestrel čierny mrak. Osadu zastihla smutná správa. 12. júla 1981 zomrel kamarát Kido. Spomienku na kamaráta Kida si pri ohni uctievajú minútu ticha. Na oslave 20. výročia osady 23.4.1983 sa zišlo asi 150 kamarátov. Pri speve a veselom rozprávaní posedeli pri táborovom ohni. V tomto roku sme sa ešte s kamarátmi z iných osád stretli na potlachu trampskej osady Utah pri príležitosti 45. výročia založenia ich osady a tiež boli pozvaní k táborovému ohňu pri príležitosti 20. výročia založenia osady Yukon na fleku „35-tka“.

Kamaráti od Dunaja z Admirálskej kotvy osadu pozvali na splav Dunaja. Bolo to pre nich niečo nové. Dostali sa z lesa na vodu. Spomínajú na krásne chvíle strávené v člnoch a v krásnych zákutiach dunajských ramien. Od tých čias splavujú Dunaj takmer každý rok. V jeseni sa zúčastnili na vodáckej rozlúčke so sezónou a to zapálením sviečok na symbolickom venci a jeho spustením po Dunaji ako spomienku na zomrelých kamarátov a na pamiatku obetí Dunaja.

V roku 1988, keď sa blížil termín 25. výročia založenia osady prišla správa, ich flek bol vypálený. Nejaký „dobrák“ spálil na fleku všetky podsady a prístrešok. Oslavy 25. výročia osady sa však konali, ale na Chladničke - Severke. Pozvali veľa osád, ktoré pozvanie prijali. A tak 23.4.1988 dlho do noci zaznievali piesne trampských súťaží a potom až do rána boli radšej pri ohni, pretože teplota klesla v noci na -4°C. Ale hrial ich dobrý pocit z vydareného večera a z dobrej nálady pozvaných hostí. Ráno pokračovali tradičné súťaže - hod nožom a sekerou, ale i netradičná súťaž, ktorá sa uskutočnila po prvý raz. Bola to súťaž v hode kanadskou podkovou.

Keď zostali večer pri ohni iba kamaráti z osady sami, uvedomili si, že spolu trampujú už vlastne jedno štvrtstoročie. Prežili pekné a sem-tam i trpké chvíle, ktoré osadu stmelili do jedného silného kamarátskeho celku a v tomto nadšení a trampských tradíciách sľúbili pokračovať i naďalej. A skutočne život v osade pokračuje v duchu kamarátstva a nadšenia. Tých významných udalostí, ktoré osada poriadala, alebo sa ich zúčastnila bolo rozhodne viac. Tak ako v roku

1993 to bol potlach z príležitosti 30. výročia osady a mnoho pekných ďalších trampských podujatí za veľkej účasti slovenských a českých trampov:
v roku 1988 bol potlach z príležitosti 25. výročia osady
v roku 1998 bol potlach z príležitosti 35. výročia osady
v roku 2003 bol potlach z príležitosti 40. výročia osady
v roku 2008 bol potlach z príležitosti 45. výročia osady
a v roku 2013 oslávila osada 50. výročie trvania osady T.O. Zlatá líška.

Súčasní členovia osady T.O. Zlatá Líška, ktorí sa dožili 50-ho výročia založenia osady: Mono, Ešus, Emánek, Lafo, Dave, Bomi, Žalud, Lajoš, Roman-Sirka, Cvalík.

Z osadnej kroniky T.O. ZLATÁ LÍŠKA – Mono (redakčne upravené)

JICARILLA-1963-2008

XII. Pokračovanie

Veľká rieka

Väčšinu trampov, ktorí sme chodili na Malý a Veľký Dunaj “ako domov“ označovali ostatní trampí hlavne z Malých Karpát a Záhoria ako „dunajáci“. Nebola to celkom pravda, lebo aj my sme už vystrkovali tykadlá do malokarpatských hôr napr. račianskych, svätajurských, modranských (Zoška). Takže to označenie dunajáci či dunajčiaci patrilo skôr našim susedom vodákovi, čo sa ozaj venovali len svojim lodičkám, motorčekom, motorom, splavom a lenorajským plážam. Pravdou však zostáva skutočnosť súvisiaca s vodou. Od mala sme mali plavecké skúsenosti z maličkých bazénikov detských ihrísk, malých, stredných a veľkých bazénov letného kúpaliska s trojposchodovou skokanskou vežou na Ziegelfelde – Tehelnom poli. Rajom plaveckého výcviku a nespútaného čvachtania sa vo vode boli nesporne štrkové jazerá na Šutrovke (Šuter – gödor) na dnešnom sídlisku Štrkovec. To prvé začínalo už za družstvom „Majer“ s neprehľadným množstvom kráv a iného jatočného zvieratstva. Išlo sa tam pešo od Miletičky cez Trenčiansku ulicu medzi Bratislavskými mliekarňami a neskôr dobudovanými Mraziarňami a Filmárkou. Ulica za nimi končila uťatá akoby do iného sveta. Za ňou pokračovala tiahla akási prašná, alebo blatistá (dľa počasia) cesta préríjného typu, posiatá všakovakými lajnami (dľa čerstvosti). Tá Filmárka bola vlastne štátna inštitúcia na spracovanie všetkých našich a zahraničných filmov, ktoré sa k nám dostali odklepnuté z Čs. filmu do Kolibskej pobočky, na rozmnoženie kópii a distribúciu pre celé Slovensko. Netreba hádam pripomínať prečo boli ešte strihané, ale ten odpad – niekedy celé kotúče (pre nás cenný produkt) bol

nevyčerpatelným zdrojom na výrobu „dymačiek“. Chodilo si tam fasovať tovar mnoho chlapcov z celého mesta a vždy bol dostatok. Teda až do čias, keď výrobcovia vysoko horľavý filmový materiál nevystriedali tzv. škvariaticim filmom, ale to nie pre naše dymačky, mimochodom lepšie ako vtedajšie vojenské dymovnice, ale jednoducho pre množstvo vyhorených premietáčiek ba aj celých kín a i. nešťastí.

To prvé jazierko bolo už veľmi staré, nevyužívané, po okrajoch zarastené rákosím a inými vodnými rastlinami, medzi ktorými sa darilo rybkám, pulcom, žabám, žofkám, hmyzu ba aj vodným blchám, pavúkom ale aj maličkým vodným blkám – dafniám (bielym aj červeným). Tie sme odchyťovali do malých sieťok a nosili do domácich akvárií rybkám, pokiaľ časom nedostali kožnú plesň a nepokapali. Odvtedy novým násadám gubiek, mečúňov, skalárov a pod sa tie živé blchy museli kupovať, nakoľko skaláre a iné drahšie rybky chceli len drahšiu potravu (červíčky). Pre potreby rozmáhajúcej sa výstavby sa začali bagrovať nové bagroviská, napr. známy Rohlík. Mal už dostatočnú hĺbku ale najmä krásnu skoro až tyrkysovú farbu a v začiatkoch bola voda dokonca pitná. Za ním smerom k Rözenhajmu sa začalo s bagrovaním najväčšieho jazera, terajšieho Štrkovca. Medzičasom sa jedno menšie zasypalo spolu s tým prvým. Medzi týmito jazerami boli len polia a háje. Terajšia Ružinovská ulica neexistovala a to neskoršie prepojenie zo Záhradníckej ul. (vtedy slepá) urobili nákladiaky voziace štrk na stavby. Na týchto nových jazerách sa trénovali aj skoky do vody z provizórne urobených skokanských veží z trubiek a fošní (aj vyše 3m), nakoľko zo začiatku mali strmé brehy, ktoré sa časom zosúvali až do dnešnej podoby miernych briežkov zatrávnovaných pláží. Takže po týchto skúsenostiach nám neskôr nerobili problém ani dunajské vody, vyšší stav hladiny v zátokách a ramenách, teda prenesene do slov sudičiek: „budete skôr plávať ako chodiť a trampovať“. Plavčíci?! Asi nemôžem opomenúť, že medzi dunajskými zážitkami a spoznávaním okolitých horstiev sme sezónne chodili aj na Kamenný mlyn – Kameňák. Vtedy sme začali skúšať aj prvé stopovanie dopravných prostriedkov od áut, motoriek, nákladiakov, traktorov až po konský povoz. Ale istejší bol vlak do Malaciek, potom autobus alebo pešibus. Najistejší však bol určite bicykel. Z Kameňáku sú síce aj lepšie spomienky, ale aj menej dobré a síce najstudenšia zo studených vôd pritekajúcich rovno z Karpát.

Pri čerstvom napustení sa do nej nedalo skočiť, len rýchlo opláchnuť spotené nohy. Keď zas bola dlho ohrievaná bola špinavá a na dne bolo plno bahna a horského piesku. Výbornú vodu malo nové jazero „Báger“, ktoré dnes všetci poznáme pod názvom Zlaté piesky. Lenže vtedy sme tam chodili cez Šutiku – Šutrovku pešo cez dnešné Trávniky, Pošeň, povedľa Mexika (Trnávka) a naspäť na Miletičku.

Bolo ešte menšie (teraz sa zdá obrovské) a bolo skoro zarybnené a tak sme tam aj nejaké karásky chytili. Cesta trvala 2 – 3 hodiny a to isté naspäť. Na rybačku, obedový chlieb veľa času nezostávalo, ale doma s boľavými nohami sa spalo vynikajúco. Na 10 – 14 ročných chalanov to bol až príliš dobrý tréning. Ideálnym jazerom sa neskôr pre nás stalo Senecké. Dalo sa tam stanovať a časom i kempovať. Priamo pri železničnej stanici bola aj jedáleň a riadna krčma. Po rokoch tam vystavali rôzne fabriky a podniky svoje chaty a lodenice, takže v niektorých, kde sme mali styky (a niektorí z nás tam boli učňami), mohli sme sa tam ubytovať aj variť. Ak boli obsadené (najmä prednostnými komančmi) tak sme si (ne)mohli už na ich oplotenom pozemku postaviť stan, alebo spať pod širákom. Niektorí však boli a veľmi ústretoví a dali nám k dispozícii čln alebo kanojku. Rybárčeniu sme sa veľmi nevenovali (to sme im prenechali) ale zato sme mali psiu (ne)povinnosť večer roztočiť zábavu buď trampskou pesničkou, alebo aj na želanie ľudovkami a pod. až kto koľko chcel alebo zniesol. Senecké jazerá sa teda stali vhodné aj na ľahšie dovolenkovanie osád ale aj v súkromnom poňatí s budúciimi sqwav. Pre blízkosť mesta vlakom a inými dopravnými prostriedkami sme tam radi chodili aj cez niektoré víkendy, prípadne sviatky. A aj raz – dvakrát v zime na požičaných brusliach a lyžiach. Počiatkové športové aktivity však neboli založené len na plaveckej a vodáckej zdatnosti. Naopak ako všade, nielen v začínajúcich trampských osadách sa všetok šport začínal futbalom už od útleho detstva s malými loptičkami až po ozajstnú koženú zafizovanú loptu s pravými koženými „šticmi“. Medzi domami sa hrával nohejbal aj „soritas“ ale jeho pravidlá mali rôzne štvrte všade inakšie, takže by som ich po rokoch radšej nerozoberal. Skoro každý hrával ping – pong, výnimočne tenis. Za deti a mladší dorast sa už muselo bojovať. Najdrahší už vtedy bol hokej. Ale nie ten uličný bandy hokej. Stačilo zohnať puk, ale lepšia bola tenisová loptička, zlomené hokejky zo Slovana, alebo ohnuté palice – haluze z okolitých stromoradií. Po hlave to však bolí vždy a šticov pribúdalo. Napriek tomu sa k hokeju od nás dopracovali Palco a Pišta kurič (Čaplov švager). Box trénovalo viacero z nás, ale viac menej Kurič a Mirco. Skutočným preborníkom sa v zápasení (gréc- ríms. aj voľný štýl) presadil náš majster Slovenska Laco Mlynek (Šebo – Kochlík) a dvojnásobný majster ČSR Milan Zedek (Pena). Ten však k nám do osady už neprišiel z rôznych športových a rodinných dôvodov. Zopár štartov v dostihových závodoch koní mal Boris – Boro (steeple chase a military) ale prežil to. Amatérske vodné pólo za mladší dorast Slávie preplával aj Tony Lovec, ale jeho uši (stredné a zadné) to nezvládli a tak si zvykal na bradlá, kruhy a neskôr na kimono v džude (karate u nás vtedy ešte nebolo). Mali sme dobrých stolných tenistov a nejakých strelcov z malorážky a pod. vo Sväzarme. Už aj pred založením Jicarilly ale aj po sa najviac

z trampovania vytratili futbalisti a vôbec takí chlapi, ktorí sa športu venovali zodpovedne a profesionálne. Úplne kurióznym športom sa snažil presadiť náš starý známy Šani Alfonz na závodoch auto motokár. Myslím že mu lepšie pasovala gitara a pomerne zaujímavý chrapľavý hlas. Keď nepočítame prak a vzduchovky, ktoré ovládala skoro všetka mládež v strednej Európe, tak potom si aspoň spomeňme na tvrdé tréningy v hode sekerou a nožom na každom čundri, prípadne výnimočne aj streľbu lukom na pevný či pohyblivý cieľ. Teda naše tradičné disciplíny. Takže aj Športu zdar!

Tony Lovec

Trampská osada Krochne -1989

Niekedy na jeseň v roku 1989 sedela partia väčšinou manželiek osadníkov z Trnavy na jednej zo slezín trnavských osád. Pri predebatovaní všetkých možných tém padla otázka, prečo by si mali robiť trampské Vianoce len naše menej nežné polovičky (rozumej chlapi), veď trampské Vianoce môžeme mať aj my (tie nežnejšie polovičky). Zúčastňujeme sa všetkých trampských akcií zarovno s našimi chlapmi, tak prečo nie? A už to bolo na svete. Krochne. Zakladateľkami osady boli šerifová Ivona, Danka, Dáša, Andrea, Inga, Anka, Táňa a Zdenka. Názov vymysleli kamaráti z TO. Icarilla (vôbec nevieme, prečo vlastne Krochne, lebo sme boli mladé a krásne, ale názov sa ujal. A my sa tešíme dodnes!)

Naše prvé trampské Vianoce sa uskutočnili na chate na Dobrej Vode. Druhé v roku 1991 na Píle pri Častej. Tretie v roku 1992 znovu na Dobrej Vode, štvrté v roku 1993 v Hrnčekovej doline na Bukovej. Samozrejme, s našimi menej nežnými polovičkami sme sa zúčastňovali skoro všetkých trampských akcií, ktoré sa počas roka konali.

V roku 1994 sme okrem našich Vianoc znovu v Hrnčekovej doline na Bukovej, kde sme samozrejme oslávili naše piate výročie vzniku, absolvovali aj posedenie s kamarátmi z Hop Tropu a Wabi Daňkom v Country saloone. Máme odtiaľ aj podpisy len pre nás! V roku 1995 sme zablahoželali kamarátovi Klekimu z TO. Icarilla k okrúhlym narodeninám a tiež kamarátom z TOz. Do 3.00 na ich potlachu. Rok sme ukončili Vianocami na chate v Chtelnici na priehrade.

V roku 1996 sme nemohli obísť Svojšický slunovrat, okrúhle narodeniny kamarátov Škera, Pípca a Nosa z TO. Icarilla, Dobrofest Trnava, kde sme získali

podpisy od komplet COP-u. V tomto roku nás však postretla veľmi smutná udalosť – strata veľmi dobrého kamaráta Grizzlyho, ktorý sa na svoj večný vander vydal po tragickej nehode na Dunaji. Rok sme samozrejme zakončili Vianocami na chate na Katarínke pri Dechticiach.

Rok 1997 znamenal napríklad znovu účasť na Svojšickom slunovrate, na III. Potlachu TO. Stratená Stopa, úžasnú dovolenku Krochien Andrey a Ivony v Slovenskom raji, VII. potlach TO. Icarilla, Dobrofest Trnava, I. výročný oheň S.T.S. Brezová, spomienkovú plavbu za kamaráta Grizzlyho a rok sme, ako inak, ukončili Vianocami na chate v Chtelnici a silvestrovskou oslavou na chate na Slanej Vode, kde sa zišli Krochne Ivona, Táňa a Andrea s rodinami.

Rok 1998 nebol pre nás vôbec pekný a spokojný. Po ťažkej chorobe nás navždy opustila kamarátka Danka. Od tohto roku pred našimi Vianocami vždy položíme na jej hrob kyticu a zaspomíname. Chýba nám. Ale v tomto roku boli aj veselšie okamihy. Napríklad tramská kolkárska liga, Svojšický slunovrat, kamarátka Andrea ukončila veľmi úspešne vysokú školu, konal sa aj II. výročný potlach S.T.S. Brezová, tramská futbalová liga, kamarátka Ivona bola dokonca v Amerike (v tej českej), v tomto roku mala I. výročný oheň aj TO. Biely Bizón, samozrejme sa konal v Trnave Dobrofest, okrúhle narodeniny oslávili kamaráti Mao, Čížo, Obor, Kokso, Smradko a Obezita na Hornom Beksáplí pri Novej Bani. Rok sme, samozrejme, ukončili našimi Vianocami na chate v Kunove pri Senici.

Rok 1999 – jasné že Svojšický slunovrat, krásne 30. výročie TO. Biely Tesák a 5. výročie TO. Dahkotah, výročný oheň S.T.S. Brezová. Pretože v tomto roku sme aj my slávili výročie – svoje 10-te, nemohol chýbať aj náš výročný oheň na Šikmých lúkach pri Sokolských chatách na Bukovej (podľa pozvánky sme mali vlastne dva ohne – prvý a posledný, he he). A na konci roka čo? No predsa Vianoce na Katarínke a spoločný Silvester na chate u kamarátky Dáši na Sokolských chatách.

Rok 2000 bol, okrem iného, zaujímavý aj okrúhlymi narodeninami kamarátky Táni, ktoré sme spoločne oslávili v Hrnčekovej doline, tramskou kolkárskou ligou, spomienkou na kamaráta Drda, ktorá sa každoročne koná na Čiernom potoku, kde má Drdo postavený pomník, tiež sme sa zabavili na oslave okrúhlych narodenín kamaráta Otíka, na Svojšickom slunovrate, na okrúhlych narodeninách kamarátov Čuča, Repíča, Číža, Mrenu, Apleka, Ruda, Zubka a Fera. No a do kolektívu babiek, ktorý mal dovtedy len jedného člena – kamarátku Anku, pribudli aj kamarátky Narcis a Ivona. Jasné, že nechýbal ani Dobrofest, tramská futbalová liga a nakoniec – Vianoce – tento krát na chate Snežienka na Donovaloch.

V roku 2001 sme znovu boli pri vyhodnotení tramskej futbalovej ligy, pripomenuli sme si 15. výročie odchodu na večný vander kamaráta Drda, oslávili sme s kamarátmi Paplonom, Mukim, Mačetom a Čendom z TO. Biely Tesák ich

okružle výročie, nechýbal ani trnavský Dobrofest, účasť kamarátky Ivony na VIII. Československom potlachu na Morave a ako ináč, Vianoce na Katarínke.

V roku 2002 sme nechýbali na IV. výročnom ohni T.O. Stratená stopa, na spomienkovom ohni za kamaráta Drda, na trampskej kolkárskej lige, ani na oslave okrúhleho výročia kamarátov Johana, Dufana, Vaša a Smrka na Suchánke. No a nemohli sme chýbať ani na krásnom 30. výročí založenia TO. Icarilla na fleku pri Chtelnici a kamarátka Ivona nás reprezentovala na IX. Slovensko Českom potlachu v Dolných Vesteniciach. A na konci roku, samozrejme, Vianoce, tento krát na Planinke pri Dobrej Vode.

Rok 2003 – účasť na 30. výročí založenia TO. Biely Potok v Martine, na II. výročnom ohni TO. Biely Bizón, oslávili sme okrúhle výročie kamaráta Šampóna z TO. Icarilla, kamarátka Ivona bola znovu vyslaná do zahraničia na 10. československý potlach, T.O. Oranžový expres oslávili svoje 30. výročie založenia na fleku na Korlátke. Tiež sme sa ocitli na spoločnom ohni T.O. Topsona a TOz. Do 3.00 na Čiernom potoku. Tento rok znovu poznamenali chmáry. Na svoj večný vander odišiel kamarát Fat.

V roku 2006 sme boli jedným z hlavných organizátorov Slovensko-Českého potlachu, ktorý sa konal na fleku pod Korlátkou na Rozbehoch.

Až do tohto roku sa vždy niektorá z nás, keď sa dá, tak všetky, zúčastňujeme trampských akcií po celom Slovensku.

Počas našej existencie odišli z rodinných dôvodov kamarátky Dáša a Zdenka, pribudla kamarátka Narcis. V súčasnej dobe fungujeme v zostave Ivona, Táňa, Anka, Inga, Narcis a Andrea.

V roku 2014 oslavujeme 25. výročie nášho vzniku.

Kamarát, Kamarátka,

Regionálne trampské združenie Pezinok
a kamaráti Ťa pozývajú na

prehliadku pôvodnej slovenskej
trampskej hudby

Pezinok Blatina
21.6.2014

začiatok prehliadky : 14.00 hod
zapálenie
slávnostného ohňa : 21.00 hod

21. SLOVENSKO-ČESKÝ POTLACH

5.-7.9.2014, ČIČAVA

T.O. Zlatý orol (Vranov nad Topľou)
T.O. Salamander (Bardejovské kúpele)
Trampské združenie Severka
Trampskí samotári od Slanča (Bardejov)
T.O. Severka (Stará Ľubovňa)

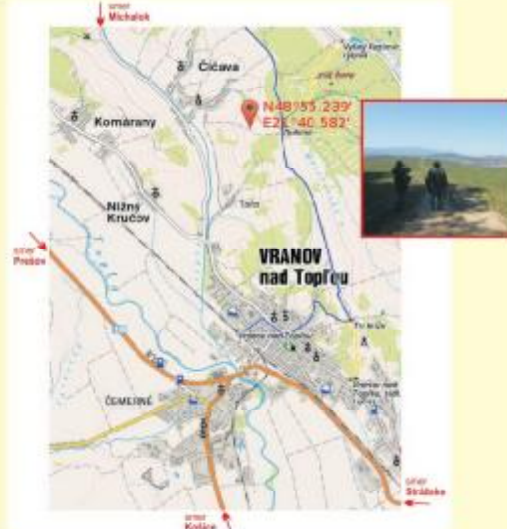

Kamarátka, kamarát, osada,
pozývame Vás na

21. SLOVENSKO-ČESKÝ POTLACH

ktorý sa uskutoční
pri obci Čičava
5. - 7. septembra 2014

WEblink: <http://21-slovenskocesky-potlach-2014.webnode.sk/>
príspevky: VÚB banka 3179740853 / 0200
GPSmap: N48°55.239' E21°40.582'
<http://mapy.hiking.sk/?x=21.67637&y=48.92065>

© Vydalo: Regionálne trampské združenie – Pezinok pre vnútornú potrebu združenia. tvorbe tohto čísla spolupracovali kamaráti : Gula, Rendy, Lewis, Tony Lovec, Mono, Ivona a ďalší.

Predpokladaná uzávierka budúceho čísla 20.08.2014.

kontakt: www.rtzpezinok.tym.sk, www.malokarpatskyobcasnik.tym.sk email: malokarpat.obcasnik@gmail.com